

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 696/2021
06.07.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Биљане Синановић, Радмиле Драгичевић Дичић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Србислава Спајића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Руми 5К-406/17 од 06.02.2020. године и Вишег суда у Сремској Митровици 2КЖ1-127/20 од 19.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 06.07.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Србислава Спајића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Руми 5К-406/17 од 06.02.2020. године и Вишег суда у Сремској Митровици 2КЖ1-127/20 од 19.03.2021. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми 5К-406/17 од 06.02.2020. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, изречена му је условна осуда и то тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року проверавања од 2 године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици 2КЖ1-127/20 од 19.03.2021. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Руми 5К-406/17 од 06.02.2020. године, потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости подео је бранилац окривљеног АА – адвокат Србислав Спајић због

повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање Основном суду у Руми.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу захтев недозвољен.

Бранилац окривљеног, у захтеву за заштиту законитости истиче да је доношењем побијених пресуда учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, обзиром да једна радња, а како је описано у изреци пресуде не може представљати радњу извршења кривичног дела насиље у породици. Имајући у виду природу овог кривичног дела, радњу извршења представља примена насиља, изношење претњи, дрско и безобзирно понашање, док је угрожавање спокојства, телесног интегритета или душевног стања, последица, у виду конкретне опасности која траје краће или дуже време, те да по правилу није довољно да се радња извршења предузима у једнократном догађају. У конкретном случају се радило о једнократном деловању, нема повреда, нема континуитета деловања, нема претње и зла којим се прети и случај није драстичан случај, због чега, по ставу одбране, једна једнократна радња не може бити квалификована као радња извршења кривичног дела насиље у породици, јер је радња извршења кривичног дела описана трајним глаголом.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, ови наводи захтева не могу се прихватити као основани, а ово из следећих разлога:

Наиме, код кривичног дела насиље у породици из члана 194. КЗ, ради се о такозваној „последичној радњи“ извршења, која садржајно може бити различита, али се мора тумачити у контексту начина извршења наведених у члану 194. став 1. КЗ – примена насиља, претња да ће се напасти на живот или тело и дрско или безобзирно понашање, чиме учинилац угрожава (трајно) телесни интегритет или/и душевно стање оштећеног.

Радња извршења предметног кривичног дела, која је дакле дефинисана последицом, одређена је трајним глаголом, па се, у смислу одредбе члана 112. став 30. КЗ, сматра да је дело учињено, ако је радња извршена једном или више пута. Сходно томе, окривљени је супротно наводима захтева, на начин описан у изреци првостепене пресуде, која је потврђена другостепеном пресудом, радњама извршеним у једном догађају дана 05.03.2016. године (у присуству родитеља оштећене почео да прича да оштећена хоће да добије посао преко кревета, те је оштећену ухватио једном руком за

главу, а са другом руком јој задао више удараца у пределу врата и потиљка главе, те након што је оштећена ушла у купатило, ушао је и окривљени у купатило и псовао јој мајку и говорио „да су је је...ли ББ и ВВ“) - угрозио спокојство, телесни интегритет и душевно стање члана своје породице и то своје тадашње супруге оштећене ГГ (сада ...) , са којом има заједничко малолетно дете, а при томе је био способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свестан дела и да је исто забрањено, а чије извршење је хтео, и при томе остварио сва законска обележја како објективна тако и субјективна кривичног дела из члана 194. став 1. КЗ. При томе, из списка предмета произилази да је у конкретном случају дошло до угрожавања спокојства и телесног интегритета и душевног стања код оштећене, обзиром на претходни заједнички живот окривљеног и оштећене, а што се односило и на будуће понашање оштећена којој је у изглед стављено зло уколико би се понашала супротно жељи или директном налогу окривљеног, а како то правилно констатује и првостепени суд у побијаној пресуди.

С тога су наводи захтева, којима се указује да је дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело и да је правноснажним пресудама на штету окривљеног повређен кривични закон из члана 439. тачка 1) ЗКП, од стране Врховног касационог суда оцењени као неосновани.

У преосталом делу захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи да је суд у доказном поступку користио извештај Дијагностичког центра Сирмијум из Сремске Митровице од 11.05.2015. године, 19.10.2016. године и 19.03.2018. године, да их је узео као релевантне доказе да је оштећена трпела психичку тортуру у континуитету и ако ти извештаји садрже само анамнезу, те да такав извештај не може да доказује ништа више од чињенице да се тог дана оштећена ГГ јавила на преглед у наведену клинику. На описани начин, по ставу Врховног касационог суда, бранилац окривљеног у суштини указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање оспоравајући доказну вредност извештаја Дијагностичког центра Сирмијум и указује на повреду кривичног закона из члана 440. ЗКП, дајући при томе сопствену оцену наведеног доказа супротно од оне дате од стране нижестепених судова у побијаним пресудама.

Такође бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости истиче и да је другостепеном пресудом одбијена жалба браниоца окривљеног и потврђена првостепена пресуда, али да у образложењу другостепене пресуде нема ни једног дела у којем се образлаже зашто жалбени наводи нису основани, којим наводима се указује на повреду закона из члана 460. ЗКП учињену од стране другостепеног суда.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 440. ЗКП и члана 460. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА, у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на коју се повреду неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Србислава Спајића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**